

0806 – 6. august

Kjemp for å komme inn gjennom den trange port! Luk 13: 24.

Hva er egentlig det dypeste målet for all vår åndelige kamp, for vårt studie og vår lesing? Er det ikke frelse og evig liv? At vi her i livet skal ha det rett med Gud, og i døden gå hjem til Gud, og alltid få være med Herren.

Burde vi ikke da stoppe litt opp, tenke oss om, og undersøke om vårt åndelige strev er av et slikt slag at det virkelig fører til dette salige målet? Så vi ikke skal «løpe som på det uvisse, ikke som en som feker i løse luften»!

For mange vil det da bli nødvendig først å undersøke om til og med alt åndelig strev og aktivitet egentlig fører til målet. Om ethvert menneske som på hvilken som helst måte søker Guds rike, virkelig også skal komme inn –! Eller om det bare er en eneste vei til livet.

Deretter må vi så undersøke om vi selv virkelig er på den eneste, frelsens, vei. Så vi med glede kan se årene går mot slutten på vårt liv. Eller om det må en omvendelse til, til et annet liv, før vi kan dø en salig død.

Det er en forferdelig ulykke hvis vi ikke får nåde til å stoppe opp for å få avklart dette spørsmålet. Forferdelig om vi bare i kjødelig, selvsikker lettsindighet bare selv avgjør denne saken, uten å prøve den innfor Herren!

Men den som får nåde til å stoppe her og være oppriktig mot sin sjel, må vokte seg vel mot å søke svaret på spørsmålene sine i løse luften. Ikke bare sette seg i en krok og bare tenke og grunne, eller vente på svar i sitt eget hjerte. I så viktige spørsmål må du heller ikke nøye deg med andre menneskers oppfatninger.

Her må du bare rådføre deg med Herrens egne ord, som skal dømme på den siste dag. Med dette for øye vil vi ta fram noen tankevekkende ord fra Kristi egen munn. Gud gi oss nåde til å merke oss hva han taler til oss!

«Kjemp for å komme inn gjennom den trange port! For jeg sier dere: Mange skal søke å komme inn, og ikke være i stand til det». Det alvorlige spørsmålet her blir: Hva betyr dette? Hvordan kan det skje at selv slike som søker å komme inn gjennom den trange porten, likevel ikke skal kunne få det til?

Heldigvis har Herren også forklart dette. Og Skriften viser oss to årsaker til det: For det første at mange skal søke Guds rike, men ikke med nok alvor til at de kommer inn gjennom den trange port.

De er til en viss grad vakt, men ikke helt vekket opp. De vil ha Gud og hans nåde, men også verden og dens vennskap. De vil tjene to herrer. De gir nok opp enkelte synder, men vil holde på andre som de aldri vil innse er synd, men heller forsvarer dem.

Kristus sa: «Hvis noen kommer til meg og ikke hater sin far og mor, hustru og barn, brødre og søstre, ja, også sitt eget liv, kan han ikke være min disippel. Han likner en mann som begynte å bygge et hus, men ikke var i stand til å fullføre det». Han har da selvsagt lagt ned en enorm innsats og kostnad, men får ikke noe som helst igjen for det.

Der var en rik ung mann som ville følge Jesus. Men det var ikke mulig, samtidig med å beholde rikdommen hans. Og når han hørte at han måtte gi den fra seg, gikk han bedrøvet bort!

Slik går det for mange. Å, for en tilstand, å gå bedrøvet bort! De var så nær himmelens port! De så Herren, og elsket han også på en viss måte. Men var tvunget til å gå bort fra ham fordi de ikke kunne forlate alt for hans skyld! Disse søkte å komme inn, men kunne ikke/var ikke i stand til det.

Men andre går bort fra Herren ved at de finner en falsk trøst. De tror de er hans, men vet ikke hva en ny fødsel er, og mangler totalt alle den nye skapningens kjennetegn.

Så er der noen som for alt i verden ikke gir opp å søke. De tror ikke ennå at alt er rett med dem, men de utsetter alltid det med å gå inn gjennom porten. De tenker på omvendelse og tro, men de kommer aldri til saken: Det blir aldri noe av den omvendelsen de tenker på.

Det blir aldri et nå, da de må søke nåde og forlikelse hos Gud, søke troens gave, troens liv og fred. De bare utsetter og utsetter – til det er for sent. De utsetter og utsetter det ene året etter det andre, og tror Herren alltid står klar og venter på dem. Tror ikke han lukker igjen døren før de er kommet inn. Etter hvert er de blitt så bedratt at de til slutt ikke er i stand til å gå inn.

Den andre årsaken er langt vanskeligere å fatte. Den er selve «snublesteinen og anstøtsklippen». Dette kan vi utdype slik: Mange skal kjempe så alvorlig for å komme inn gjennom den trange port, at de er villige til å oppgi alt; far og mor, ja også sitt eget liv. Men er ikke i stand til å komme inn, bare fordi de ikke er villige til å gi opp noe som betyr ennå mer for dem enn deres eget liv. Det kan være deres egne meninger. Eller de lever på sin omvendelse og helliggjørelse.

Med andre ord: De søker å gå inn gjennom den trange port, men vil ikke – hjelpeløst – bli vist hvor den trange porten er. De går på, men støter bare hodet mot veggen der det ingen port er.

Det er disse menneskene Kristus skildrer med mannen som er kommet inn i bryllupssalen uten bryllupsklær. Og de jomfruene som var i bryllupet, som hadde lamper, og som gikk for å møte brudgommen. Men som ikke hadde olje på lampene.

De hadde nok Kristus og troen i læren, i forstanden og i munnen. Men i hjertet er de opptatt med en annen vei, noe annet som er viktigere; noe de selv «med Guds hjelp» skal være og gjøre.